

Προς την ειδική 7μελή Επιτροπή

Αξιολόγηση

εκ μέρους του Νικολάου Ιντζεσίλογλου,
Καθηγητή της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ

για την εξέλιξη της κ. Καλλιόπης Κ. Παπακωνσταντίνου λέκτορα, σε θέση καθηγητή, στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή, στο γνωστικό αντικείμενο «Ιστορία Ελληνικού και Ρωμαϊκού Δικαίου»

Επειδή, όπως προκύπτει από το αριθμ. πρωτ. 693/6-4-2015 έγγραφο του Καθηγητή κ. Γ. Δέλλιου, Κοσμήτορα της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ, έχω ορισθεί από τη σχετική με το θέμα Ειδική 7μελή Επιτροπή σας (συνεδρίαση της 30-3-2015) ως αξιολογητής (προταθείς από την υποψηφία) για την εξέλιξη της κ. Καλλιόπης Παπακωνσταντίνου του Κωνσταντίνου, λέκτορα, σε θέση καθηγητή, στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή, στο γνωστικό αντικείμενο «Ιστορία Ελληνικού και Ρωμαϊκού Δικαίου», έχω την τιμή να εισηγηθώ τα εξής ως αξιολόγηση της υποψηφίας και του έργου της:

Ι.-Η υποψήφια Καλλιόπη Κ. Παπακωνσταντίνου (στο εξής υ.), απόφοιτος του Πειραματικού Σχολείου του ΑΠΘ, σπούδασε Νομικά στο ΑΠΘ, όπου ξεκίνησε και τις μεταπτυχιακές σπουδές της στην κατεύθυνση της Ιστορίας, Φιλοσοφίας και Κοινωνιολογίας του Δικαίου. Συνέχισε όμως ως υπότροφος του Ι.Κ.Υ. (1993 – 1996) τις μεταπτυχιακές και διδακτορικές της σπουδές στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Κολωνίας, όπου εκπόνησε διδακτορική διατριβή με τίτλο «Die collatio dotis. Mitgift und Miterben – Auseinandersetzung im römischen Recht» και αναγορεύθηκε Διδάκτορας Νομικής (Dr. iuris) του ίδιου Πανεπιστημίου με τη διάκριση 'summa cum laude' (άριστα). Η διατριβή της εκδόθηκε το 1998 από τον εκδοτικό οίκο Böhlau Verlag, ενταγμένη στη σειρά Dissertationen zur Rechtsgeschichte, Nr. 9 υπό τη Δ/νση του Καθ. Andreas Wacke, με χορηγία της Deutsche Forschungsgemeinschaft και ήταν υποψήφια στον 5^ο διεθνή διαγωνισμό για το επιστημονικό βραβείο 'Premio Romanistico Internazionale Gerard Boulvert' 2000 – 2001.

Η υ. γνωρίζει αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά και ιταλικά, κατέχει πιστοποιημένες γνώσεις παλαιογραφικής επιστήμης στα αρχαία ελληνικά και λατινικά και έχει πτυχίο παιδαγωγικής επάρκειας. Ως εκ τούτου έχει εύκολη πρόσβαση σε σημαντικό, και επαρκές για την έρευνά της, μέρος της διεθνούς βιβλιογραφίας και των πηγών, και γνωρίζει με τρόπο συστηματικό τις αρχές και την πρακτική της παιδαγωγικής επιστήμης. Έτσι, η υ. πληροί τις προϋποθέσεις για επιτυχή διεκπεραίωση των καθηκόντων ενός μέλους ΔΕΠ, που είναι τόσο η έρευνα όσο και η διδασκαλία.

Η υ. ήδη κατά τη διάρκεια των σπουδών της είχε δραστηριοποιηθεί επαγγελματικά στον ιδιωτικό τομέα, στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια των ετών 1998 – 1999, υπήρξε μεταδιδακτορική υπότροφος του Ι.Κ.Υ. και συμμετείχε ως εξωτερική επιστημονική

συνεργάτιδα στο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Εκπαιδύσεως και Αρχικής Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΕΠΕΑΕΚ) με τίτλο «Αναμόρφωση του Προγράμματος Σπουδών και Εισαγωγή Νέων Μεθόδων Διδασκαλίας, Αφομοίωσης και Αξιολογήσεως του Τμήματος Νομικής Α.Π.Θ.». Άσκησε επίσης δικηγορία, και από το 2001 έως το 2011 διορίστηκε μετά από εξετάσεις Α.Σ.Ε.Π και υπηρέτησε ως Καθηγήτρια Μέσης Εκπαίδευσης σε διάφορα σχολεία της Ελλάδας. Συνέγραψε ως μέλος συγγραφικής ομάδας του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου το διδακτικό πακέτο 'Πολιτική και Δίκαιο' για τη Β' τάξη Γενικού Λυκείου που εκδόθηκε από τον Ο.Ε.Δ.Β. το 2009. Το ακαδημαϊκό έτος 2008 – 2009 δίδαξε Ιστορία Δικαίου ως ειδική επιστήμων βάσει του Π.Δ. 407/80 στη Νομική Σχολή του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης. Τον Ιούνιο του 2009 εκλέχθηκε Λέκτορας με θητεία στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και διορίστηκε στη θέση αυτή το Φεβρουάριο του 2011, όπου υπηρετεί μέχρι σήμερα.

II.-Από την ολοκλήρωση των μεταπτυχιακών και διδακτορικών της σπουδών στη Γερμανία και μέχρι σήμερα, η υ. παρήγαγε σημαντικό επιστημονικό έργο στον τομέα της Ιστορίας του Δικαίου, αφού έχει συγγράψει, εκτός από τη διατριβή της που αφορά το κλασικό ρωμαϊκό δίκαιο, κυρίως άλλες δύο μονογραφίες. Η πρώτη της μονογραφία εντάσσεται και πάλι στο χώρο του ρωμαϊκού δικαίου ('Ius abstinendi. Μια πραιτορική καινοτομία στο κληρονομικό δίκαιο της αρχαίας Ρώμης, Θεσσαλονίκη 2009, University Studio Press, ενταγμένη στη σειρά Πηγές και μελέτες Ιστορίας Ελληνικού και Ρωμαϊκού Δικαίου, υπό τη Δ/ση του Καθ. Γεωργίου Π. Νάκου, αριθμ. 5), ενώ η δεύτερη νεότερη μονογραφία της εντάσσεται στο χώρο του αρχαίου ελληνικού δικαίου ('Συμβολή στη μελέτη των λειτουργιών της δικαστικής απόφασης στην αρχαία Ελλάδα, υπό έκδοση, Θεσσαλονίκη 2015, University Studio Press, ενταγμένη και αυτή στην ίδια, όπως παραπάνω, σειρά, αριθμ. 8).

Το σύνολο του έργου της υ. αφορά τη μελέτη θεσμών τόσο του ρωμαϊκού και βυζαντινού δικαίου, όσο και του αρχαίου ελληνικού και ελληνιστικού δικαίου. Ενδεικτικά αναφέρονται στο ρωμαϊκό και βυζαντινό δίκαιο οι εξής μελέτες της υ.: «Η γενική ρήτρα των χρηστών ηθών. Μια ιστορικοδικαική προσέγγιση» - 2007, «Μερική ακυρότητα δικαιοπραξίας στο κλασικό ρωμαϊκό δίκαιο» - 2003, «Η διάθεση του επιδικού αντικειμένου στη ρωμαϊκή δίκη» - 2001, «Ο θεσμός της συνεισφοράς στο βυζαντινό κληρονομικό δίκαιο» - 2000. Ενώ στο αρχαίο ελληνικό και ελληνιστικό δίκαιο αναφέρονται ενδεικτικά οι εξής μελέτες της υ. : «Η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως στο αττικό δίκαιο» - 2012 – 2013, «Χαρακτηριστικά στοιχεία δικαίου στην αρχαία Σπάρτη» - 2009, «Pap. Colon. Inv. 6211: Αγοραπωλησία δούλης στη Σίδη της Παμφυλίας το έτος 142 μ.Χ.» - 2008.

Η θεματολογία, αλλά και η ποιότητα των ως άνω δημοσιεύσεων καταδεικνύουν ότι η υ. δύναται με πλήρη επιστημονική επάρκεια όχι μόνον να ερευνά, να διδάσκει και γενικότερα να θεραπεύει τους δύο κλάδους και τις αντίστοιχες περιόδους της Ιστορίας του Ελληνικού και Ρωμαϊκού Δικαίου, που αποτελούν το γνωστικό αντικείμενο της θέσης της, αλλά και τη δυνατότητά της να προσεγγίζει και συγκριτοδικαιικά τους θεσμούς που διαμορφώθηκαν στο πλαίσιο αρχαίων έννομων τάξεων, γεγονός που συμβάλλει στη διεύρυνση της οπτικής γωνίας, στο πλαίσιο της οποίας συλλαμβάνει και μελετά τους νομικούς θεσμούς.

III.-Ειδικότερα, μεταξύ των προτερημάτων και θετικών γνωρισμάτων του επιστημονικού έργου της υ. θα πρέπει να τονιστούν οπωσδήποτε τα εξής:

1) Σε ό,τι αφορά τη διδακτορική της διατριβή 'Die collatio dotis. Mitgift und Miterben – Auseinandersetzung im römischen Recht', η οποία άλλωστε κρίθηκε ήδη στη διεθνή βιβλιογραφία, αυτό που κατ' αρχάς κομίζει μεθοδολογικά στην Ιστορία του Δικαίου είναι η διαπίστωση, για πρώτη φορά στη βιβλιογραφία, της εσωτερικής συστημικής αλληλουχίας του τίτλου του Πανδέκτη D. 37, 1 de dotis collatione, που αποτέλεσε το αντικείμενο της μελέτης της, από την 'απλούστερη' περίπτωση της collatio dotis στην εξ αδιαθέτου διαδοχή κατά το ius civile, μέχρι τη διαβάθμιση όλων των περιπτώσεων, κατά τις οποίες συνέτρεχε περίπτωση συνεισφοράς τόσο στην εξ αδιαθέτου, όσο και στην εκ διαθήκης κληρονομική διαδοχή, συμπεριλαμβανομένων των εξαιρετικών περιπτώσεων αποκληρώσεως ή μη αποδοχής της κληρονομίας ή ακόμη και της διάρρηξης της διαθήκης μέσω querella inofficiosi testamenti. Διαπιστώνεται έτσι ταυτόχρονα επί της ουσίας η «διαπλαστική παρέμβαση» του πραίτορα στην κληρονομική διαδοχή του ius civile και συνάγονται καίρια συμπεράσματα για τη σημασία του πραιτορικού αξιώματος στην αρχαία Ρώμη.

Τα συμπεράσματα της διατριβής της υ. ως προς τη διαδικασία της collatio dotis, που ανέτρεψαν τη μέχρι τότε κρατούσα άποψη στη βιβλιογραφία, κρίθηκαν ως πρωτότυπα και ορθά, σημαντικά για την περαιτέρω μελέτη της πραιτορικής κληρονομικής διακατοχής (bonorum possessio) στο ρωμαϊκό δίκαιο. Η μελέτη κατέληξε στη διαπίστωση της αυθεντικότητας πολλών χωρίων του εν λόγω τίτλου του Πανδέκτη και άλλων σχετικών χωρίων που στη μέχρι τότε βιβλιογραφία θεωρούνταν παρεμβεβλημένα.

2) Με την καινοτόμο παρέμβαση του πραίτορα στο ρωμαϊκό δίκαιο ασχολήθηκε η υ. και στη μονογραφία της με τίτλο «Ius abstinendi'. Μια πραιτορική καινοτομία στο κληρονομικό δίκαιο της αρχαίας Ρώμης». Πρόκειται για μελέτη του 'δικαιώματος αποχής' (ius abstinendi) ενός οικείου κληρονόμου ('suus heres') από την πατρική κληρονομία στο κλασικό ρωμαϊκό δίκαιο. Μια πραιτορική καινοτομία που αποτέλεσε τον πρόδρομο για την καθιέρωση του θεσμού του ευεργετήματος της απογραφής από τον Ιουστινιανό. Δηλαδή ενός θεσμού που ισχύει και σήμερα. Θεμελιώδες συμπέρασμα για την κατανόηση της πραιτορικής δικαιοδοσίας είναι η διαπίστωση ότι ο πραίτορας δεν μπορεί μεν να παρέμβει νομοθετικά, τροποποιεί ωστόσο στην πράξη προς το επιεικέστερο τις ρυθμίσεις του ius civile χορηγώντας τα κατάλληλα ένδικα βοηθήματα και διαμορφώνοντας στην πράξη την ευνοϊκότερη ή δυσμενέστερη δικονομική μεταχείριση των διαδίκων.

Τα ζητήματα που προκύπτουν από την ερμηνεία των σχετικών χωρίων, κατά κύριο λόγο του Πανδέκτη, απασχολούν και τον σύγχρονο ερμηνευτή του δικαίου. Έτσι, για παράδειγμα, οι διάφορες εκφάνσεις στην ερμηνεία των δύο κρίσιμων στοιχείων για την ταυτοποίηση μιας ενέργεια ως 'ανάμιξης στην κληρονομία' ('pro herede gestio') επιβεβαιώνουν τη σταδιακή μετάθεση του κέντρου βάρους από την τυπική 'cretio' στην άτυπη pro herede gestio που καταδεικνύει τη μετάβαση από την αυστηρή τυπικότητα στην αυξανόμενη αξία που η ρωμαϊκή έννομη τάξη αποδίδει

στην ερμηνεία της ιδιωτικής βούλησης, προκειμένου να παραχθούν οι επιθυμητές έννομες συνέπειες που συνδέονται με αυτήν. Κατ' επέκταση, αυξανόμενη σημασία αποδίδεται ολοένα και περισσότερο στη γνώση ('scientia') των πραγματικών περιστατικών που επηρεάζουν τη βούληση και τη συμπεριφορά του καλούμενου ως κληρονόμου, καθώς και σε τυχόν στοιχεία πλάνης ('error') ή άλλων ελαττωμάτων που μπορεί να εμφιλοχωρήσουν σε αυτήν.

Το εύρος της κληρονομικής ευθύνης αποτελεί μια δικαιοπολιτική επιλογή και εξαρτάται από την προστασία που η εκάστοτε έννομη τάξη επιλέγει να παράσχει στα συμφέροντα των δανειστών της κληρονομιάς έναντι των συμφερόντων των κληρονόμων ή το αντίθετο. Η μελέτη καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η επιβάρυνση με την ευθύνη για υποχρεώσεις που δεν έχει αναλάβει κάποιος προσωπικά, και μάλιστα σε σημείο να καθίσταται υπέγγυα και η ατομική του περιουσία, αποδείχθηκε ιστορικά ως ανεπιεικής επιλογή που δεν μπόρεσε να συγχρονισθεί με τις εξελίξεις στο χώρο του οικογενειακού ρωμαϊκού δικαίου. Η πραιτορική καινοτομία του *ius abstinendi* επιχείρησε να απαλύνει την απολυτότητα στην ευθύνη αυτή, όπως και μια σειρά άλλων ρυθμίσεων, επιστέγασμα των οποίων υπήρξε η ιουστινιάνεια ρύθμιση για την αποδοχή με το ευεργέτημα της απογραφής, η οποία υιοθετήθηκε και από το ισχύον δίκαιο.

3) Οι νεότερες μελέτες της υ. επικεντρώνονται στο πεδίο του αρχαίου ελληνικού και ελληνιστικού δικαίου. Και μάλιστα, τόσο η μελέτη της υ. με τίτλο «Η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως στο αττικό δίκαιο», όσο κυρίως η μονογραφία της για τη «Συμβολή στη λειτουργία των δικαστικών αποφάσεων στην αρχαία Ελλάδα», που αφορά στη λειτουργία του δεδικασμένου, εμπλουτίζουν σημαντικά τη γνώση μας για δικονομικές αρχές που ισχύουν και σήμερα. Η γνώση της καταγωγής και η κατανόηση των κοινωνικών αναγκαιοτήτων που οδήγησαν στη θέσπιση των σχετικών ρυθμίσεων είναι σημαντική και για το σύγχρονο εφαρμοστή του δικαίου.

Ο λειτουργικός και χρονικός εντοπισμός του νόμου για το δεδικασμένο στο αττικό δίκαιο που αποτέλεσε το αντικείμενο της νεότερης μονογραφίας της υ. εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο μεταρρύθμισης που απάντησε στην επιτακτική ανάγκη της Αθήνας για διασφάλιση της λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος και των εννόμων σχέσεων των πολιτών μεταξύ τους και με την πολιτεία σε δεδομένη ιστορική συγκυρία, λίγα χρόνια μετά τη λήξη του πελοποννησιακού πολέμου, την ανατροπή του καθεστώτος των Τριάκοντα και την αμνήστευση των εγκλημάτων του παρελθόντος. Η υ. καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο νόμος περί δεδικασμένου πρέπει να ψηφίστηκε λίγα χρόνια μετά τη μεταρρύθμιση του 403 επί άρχοντος Ευκλείδη στην Αθήνα και την ψήφιση του νόμου του Αρχίνου για την παραγραφή. Στη μονογραφία μελετήθηκαν επικουρικώς στοιχεία που συνδέονται με τη δεσμευτικότητα των δικαστικών αποφάσεων και τη λειτουργία του δεδικασμένου και σε άλλες αρχαίες ελληνικές νομοθεσίες.

Από το έργο της υ. και την ανάλυση των πηγών προκύπτει ότι η λειτουργία του δεδικασμένου μιας δικαστικής απόφασης διασφαλίζει την εφαρμογή του δικαίου στην πράξη. Η σύνδεση μιας δικαστικής απόφασης με τη λειτουργία του δεδικασμένου που είχε ήδη γίνει σε αρχαίες ελληνικές νομοθεσίες, υιοθετήθηκε και

από τους ρωμαίους με τη διατύπωση 'ne bis in idem' και έχει ασφαλώς διαχρονική αξία: Ο κίνδυνος που διατρέχει κάποιο πρόσωπο να διωχθεί ξανά για το ίδιο αδίκημα ή γενικότερα μια δικαστικά διευθετημένη έννομη κατάσταση να ανατραπεί μέσα από μια διαρκή δικαστική ανακύκλωση, οδήγησαν στη νομοθετική πρόβλεψη για απαγόρευση εκ νέου κρίσης μιας ήδη κριθείσας υπόθεσης.

Αυτό που διαπιστώνεται είναι η ανάγκη ακόμη και αρχαίων κοινοτήτων να περιβάλουν με κύρος τις αποφάσεις των δικαιοδοτικών τους οργάνων και να εμπνεύσουν με αυτό τον τρόπο ένα αίσθημα εμπιστοσύνης των πολιτών τους στο θεσμοθετημένο σύστημα απονομής δικαιοσύνης της πολιτικά συγκροτημένης κοινότητάς τους έναντι της μέσω αυτοδικίας επίλυσης των διαφορών τους. Από την άλλη πλευρά, συνέτρεχε και η ανάγκη για έλεγχο της ορθότητας των αποφάσεων που εκδίδονταν. Για τον λόγο τούτο θεσπίστηκαν και εξαιρέσεις από την αρχή της απαγόρευσης εκ νέου κρίσης μιας υπόθεσης λόγω δεδικασμένου. Στη διερεύνηση των περιπτώσεων αυτών, στις οποίες επιτρεπόταν 'αναψηλάφηση' μιας ήδη κριθείσας υπόθεσης, αφιερώνεται σημαντικό μέρος της μελέτης.

Η λειτουργία του δεδικασμένου μπορούσε να προβληθεί με πρωτοβουλία των μερών μέσω του θεσμού της παραγραφής που λειτουργούσε στην ουσία ως ένσταση, ως μέσον, δηλαδή, αναχαίτισης της εισαγωγής μιας υπόθεσης στο δικαστήριο, όταν η υπόθεση αυτή είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής κρίσης. Η δυνατότητα αυτή προβολής ένστασης, η τύχη της οποίας κρινόταν από το δικαστήριο, προβλέφθηκε στην αρχαία Αθήνα με νόμο. Μόνο όταν συγκεκριμένος λόγος προβλεπόταν στο νόμο μπορούσε να προβληθεί ως ισχυρισμός με αποτέλεσμα την παραγραφή. Το δεδικασμένο ως αρχή που απαγόρευε τη δικαστική ανακύκλωση μιας υπόθεσης προβλέφθηκε με νόμο. Αυτό που με έμφαση προκύπτει μέσα από τη μελέτη των πηγών είναι η κυριαρχία του νόμου ως συνεκτικού στοιχείου της συγκρότησης της αρχαίας πόλης. Η διαπίστωση αυτή συνιστά ίσως τη σπουδαιότερη αρετή της εν λόγω μελέτης.

Πέρα από την ανάλυση των νομικών ζητημάτων που προκύπτουν από τις πηγές, σημαντική είναι και η θεώρησή τους μέσα στο ιστορικά σύγχρονό τους κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο. Η αξιολόγηση των διαφορετικών απόψεων που εκφράστηκαν για τα κρίσιμα ζητήματα της μελέτης στη σχετική, ελληνική και ξένη, βιβλιογραφία είναι επαρκής. Στις αρετές της μελέτης συγκαταλέγεται επίσης και η αντιπαραβολή προς αντίστοιχες ρυθμίσεις της ρωμαϊκής έννομης τάξης, δεδομένου του γεγονότος ότι τα συμπεράσματα που συνάγονται για την οργάνωση του συστήματος απονομής δικαιοσύνης επιτρέπουν αναγωγές στη μορφή και στη λειτουργία του εκάστοτε πολιτεύματος.

Εν κατακλείδι, το συγγραφικό έργο της υ. εν γένει διακρίνεται από τη σε βάθος δογματική ανάλυση θεσμών της αρχαιότητας και την ένταξή τους μέσα στο γενικότερο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο που τους γέννησε. Η παρακολούθησή τους μέσα στο χρόνο προσδίδει στην ιστορικοδικαική μελέτη και πρακτική σκοπιμότητα και χρησιμότητα, ιδίως όταν πρόκειται για θεσμούς και δικαιικές ρυθμίσεις που επιβιώνουν και στο ισχύον δίκαιο. Η μεθοδολογική προσέγγιση, που υιοθετεί η υ. θέτει ως αφετηρία, αλλά και ως διαρκή γνώμονα αντικειμενικότητας και

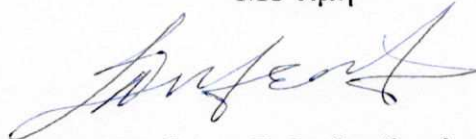
επιστημονικής εγκυρότητας, την εξηγητική ανάλυση των πηγών, αποφεύγοντας ταυτόχρονα με τον τρόπο αυτόν οποιαδήποτε προκατειλημμένη στάση απέναντι στο εκάστοτε αντικείμενο μελέτης της. Η προσέγγισή της είναι επιστημονική και καταλήγει σε τεκμηριωμένα συμπεράσματα.

IV.- Σε ό,τι αφορά τη γενικότερη συμμετοχή της υ. στις διοικητικές διαδικασίες και τα δρώμενα του Πανεπιστημίου, η σχετική αποτίμηση του έργου και της συμμετοχής της δεν μπορεί παρά να είναι θετική, διότι ανταποκρίθηκε πάντοτε πλήρως και με τρόπο ικανοποιητικό σε ό,τι της ζητήθηκε, συμμετείχε ανελλιπώς και ενεργώς στις Συνελεύσεις και στις εργασίες των διοικητικών οργάνων της Σχολής και επέδειξε πάντοτε θετικό πνεύμα συνεργασίας και δημιουργικής συνεισφοράς στις συλλογικές διαδικασίες. Υπήρξε πάντοτε τυπική και πρόθυμη στη διεκπεραίωση των διδακτικών, ερευνητικών και διοικητικών της καθηκόντων.

Ενόψει όλων των παραπάνω εκφράζω την απολύτως θετική αξιολόγησή μου τόσο για το επιστημονικό έργο, όσο και για την όλη παρουσία της κ. Καλλιόπης Παπακωνσταντίνου εντός του Τομέα Ιστορίας, Φιλοσοφίας και Κοινωνιολογίας του Δικαίου και της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ γενικότερα. Κατά συνέπεια προτείνω, στην Ειδική 7μελή Επιτροπή σας, εκθύμως, δίχως οποιασδήποτε φύσης επιφύλαξη και ευχαρίστως, την εκλογή της κ. Καλλιόπης Παπακωνσταντίνου στην θέση του Επίκουρου Καθηγητή με γνωστικό αντικείμενο «Ιστορία Ελληνικού και Ρωμαϊκού Δικαίου».

Θεσσαλονίκη 2-5-2015

Με τιμή

Νικόλαος Γ. Ιντζεσίλογλου
Καθηγητής Τμήματος Νομικής ΑΠΘ